

Prefata editorului - pg. 7

Am bucuria de a aduce în limba română o altă carte-învățătură profundă, care vine printr-un alt Mesager... și aduce același Mesaj de Trezire, chiar dacă într-o altă formă.

Dacă i-ați citit pe Eckhart Tolle, Pierre Lere sau Gerald Merzoug, ultimii doi editați de Editura noastră, cartea de față se încadrează în același „curent”, dacă îl pot numi așa, de non-dualitate, de Realizare a Sinelui, a Prezenței interioare.

Bineînțeles că fiecare dintre acești martori ai iluminării interioare transmit în felul lor mai departe, Chales Coutarel se distinge prin incredibila simplitate și în același timp, printr-o imensă profunzime.

Charles duce un trai modest în Franța, nu îi place prea mult să apară în public și nici să facă declarații pompoase. Cei care îl cunosc îi apreciază modul direct de abordare și simplitatea.

Îl puteți descoperi în interviul pe care i l-am luat, și urmează și altele pe canalul meu de youtube **Rada WebTV**.

Vă las în compania acestei cărți vii, care „lucrează” în voi pe măsură ce o parcurgeți, și voi cu ea pentru că așa cum o să vă dați seama, nu e o lectură mentală, nu conține „idei noi”, ci sugestii de practică „acum” și nu într-un alt „moment”. E o invitație de a gusta Prezența interioară, care e în noi neconținut. E necesară doar atenția noastră și starea de prezență în care o putem real percepe. Deci vă recomand acest „manual” de prezență și descoperirea acestui Mesager zglobiu:) și totodată extrem de serios.

Aștept cu bucurie, ca de obicei, feedbackul vostru și vă invit la întâlnirile de lectură ale Editurii Solisis pentru a aprofunda împreună învățătura de trezire din cărțile noastre!

Cuvant inainte - pg. 15

A vorbi despre realizarea sinelui, despre trezire, înseamnă a evoca Absolutul... Și dacă este absolutul...

Cuvintele nu pot decât să ne arate, să ne invite spre ceea ce este în noi, natura noastră profundă. Natura noastră reală. Ar fi ca și cum am vrea să vorbim despre tăcere... despre imensitate... despre cosmos...

Natura noastră este ca un cer înstelat, ne mulțumim să-l admirăm... și să-i simțim iubirea, pacea și frumusețea...

În acel moment, suntem pur și simplu martori uimiți și „treziți”... Nu e nimic de spus, e vorba doar de a fi, de a resimți...

Doar de a fi acolo, în bucurie, în gustarea aceluia aici și acum al ființei; în firească armonie cu ceea ce este, fără efort, fără limite, fără timp... Aici totul dispare, totul își ia locul în această simplă prezență.

Conștiință... Conștiință conștientă de sine, conștientă că totul este „Asta”... Același lucru... Ea însăși...

Fără separare, fără întrebare, fără niciun conflict ori judecată, doar adeziune naturală. Aceasta este marea odihnă, absolvirea totală, abandonarea fără efort a tuturor pretențiilor personale...

Pacea... Iubirea... Aceasta este realizarea sinelui, o întoarcere la sursă, o conștiință simplă. O întoarcere la sinele adevărat. Este atât de simplu, atât de evident, încât ne scapă în fiecare moment...

O simplă renunțare, nimic special sau remarcabil. Simplă Prezență...

Aceasta este întreaga validare și valoare a ființei; așa cum este în sine, așa cum suntem cu adevărat.

Fără „ego” sau o imagine de sine de apărat, absolut nimic de apărat sau de temut... Nimic de temut! Aceasta este adevărata minune!

Este o iubire simplă, o „iubire curată”... iar asta este de neprețuit! Și în plus contagios! Asta înseamnă realizarea sinelui; contagiunea iubirii, a păcii... zâmbetul ei, tandrețea ei, râsul ei și... tăcerea ei!...

O tăcere elocventă, dincolo de orice elocvență!

Acest paradis pierdut care este în sfârșit regăsit în sine.

Inima inimii noastre, sufletul sufletului nostru...

Mătasea Sinelui.

Este Totul.

Nimic din ceea ce am putea pretinde nu este real.

Singura noastră închisoare sau îngrădire,

Este pur conceptuală.

Cu alte cuvinte nu are nicio realitate.

Dar este liberă!

Ce ne spune acest lucru?

Ne spune că noi toți suntem absolut responsabili pentru toate experiențele noastre! Noi suntem autorii, actorii, regizorii și producătorii de la A la Z. Ne spune că nu există victimă sau călău, nici Dumnezeu, nici diavol, nici salvator și că nimic nu este personal.

Că nimic din acest univers pe care îl percepem, că nimic din percepțiile și iluziile noastre de optică sau de perspectivă nu este nelalocul lui; că tot ceea ce se prezintă sau se reprezintă simțurilor noastre și pe care noi îl interpretăm este de fapt perfect așa cum este! Perfect.

Și, bineînțeles, mai presus de orice, că totul, absolut totul, se joacă numai în această conștiință care suntem noi, așa cum apare un film pe ecran sau, mai degrabă, ca o sală de cinema multidimensională și senzorială.

Pentru uimirea și bucuria noastră cea mai pură...

Pentru a folosi o expresie veche, a te trezi înseamnă a te cunoaște pe tine însuși, a „cunoaște universul și zeii”. Înseamnă a realiza că tu ești cel ce dă naștere oricărei manifestări, inclusiv acelei mici părți de istorie umană cu care te-ai identificat și pe care fiecare o numește „eu”.

Tu, **ceea ce ești cu adevărat**, ești mai mare decât totalitatea tuturor aspectelor manifestării, decât tot ceea ce a fost și tot ceea ce va fi vreodată. Matrice atemporală și eternă. În termeni creștini, ești imaculata concepție a ființei și, în același timp, copilul ei divin manifestat. Asta este dansul imanentului și al impermanentului, al non-manifestatului și al manifestatului. Undă și particulă...

Trezirea este o inversare a valorii.

Înainte de trezire, valoarea este investită exclusiv în personaj și în povestea sa; povestea „eului”. După trezire și eventuala integrare, valoarea se deplasează și își regăsește la centrul său natural – *ființa conștiință* – fără istorie sau identitate, dar nu fără plăcere... dimpotrivă!

Percepția lumii și a sinelui nu mai este mascată de poveștile care se derulează și nici obliterate de vâlul opiniilor personale, proprii sau ale celorlalți.

Nimic nu mai este luat drept sigur sau crezut, totul este acceptat ca o poveste, o poveste a faptelor, o poveste frumoasă și extravagantă de care suntem conștienți și față de care suntem „cunoscători”... Ni se oferă astfel, o capacitate cu totul diferită de apreciere și relaționare...

Cum are loc această faimoasă trezire?

Unii oameni se trezesc fără să își dea seama, fără a avea măcar noțiunea acestui lucru, cu inocență și bucurie...

Alții după o lungă asceză alături de un maestru, iar alții în urma unei crize psihologice majore sau a unei suferințe profunde, a unui accident grav, sau chiar în timpul detenției!... Nimic nu este exclus; toate căile sunt calea...

Se pare că în majoritatea cazurilor, dar nu exclusiv, candidații sau laureații acestei treziri sunt indivizi hotărâți. Nu contează care este obiectul sau originea acestei tenacități.

Motorul sau numitorul comun este voința de a fi cât mai adevărat, cât mai autentic în sine și cu sine, iar apoi voința aproape întotdeauna irațională de a merge până la capăt...

La acest capăt improbabil, când nu mai rămâne nimic din poveștile noastre, când toate credințele noastre au fost risipite, are loc realizarea.

pg. 58

Suferința.

Suferința provine din atașamentul față de imaginea despre sine, ori-care ar fi aceasta, fie că e educația noastră, cultura noastră, ideile noastre, conceptele noastre, credințele noastre, speranțele noastre despre noi înșine și despre lume. Ne dăm drept și ne identificăm cu ceea ce nu suntem și, prin urmare, „suferim”.

Suferința provine din ceea ce nu cunoaștem. Suferința provine din imaginația noastră, imaginația noastră legată de noi înșine, de așa-numita noastră identitate, de „persoana” noastră, de masca noastră familiară. Suferința provine din faptul că nu recunoaștem ființa noastră veritabilă.

Ființa din noi, ființa care suntem în realitate, nu suferă. Această ființă este bucurie, fără prejudecăți, fără referințe, fără noțiuni, fără cod civil sau penal, fără vreun canon dogmatic sau morală. Ființa nu este atașată niciunei forme, ea le îmbrățișează pe toate, fără excepție, fără respingere, fără judecată.

„Legătura” cu ființa din sine este satisfacție, este simplă și directă.

Atașamentul față de persoană, față de personaj, față de identitate, este suferință, cu toate fațetele și complexitățile sale...

Puteți vedea deja diferența din enunț...

„Fericiți cei săraci mental1,

căci a lor este Împărăția Cerurilor.”

Grația.

Grația... un subiect delicat care poate duce cu ușurință la confuzie... Da, grația există, grația care vine, care apare atunci când un individ ajunge în sfârșit în acord corect, onest și consecvent cu el însuși... dincolo de orice „rațiune”.

E nevoie doar de puțin curaj și răbdare... Și atunci atingem misterul... misterul depășirii condițiilor noastre relative pentru că le-am recunoscut și le-am acceptat...

Această grație nu este nici temporală, nici spațială... Este infinitul care se recunoaște și se face simțit... se face gustat în noi înșine...

Grație! Uimirea clipei... Ea ne invită la regăsirea noastră, la căsătoria noastră „divină” sau nativă... originală... fără „păcatul” atât de scump culturii noastre!... Și aici, din nou, toate mijloacele sunt bune! Mai ales a merge în direcția opusă frumoaselor imagini și condițiilor despre noi înșine...

Grația nu este temătoare! La fel ca iubirea adevărată! Acestea două nu se dau înapoi de la nimic! Teribil!!! Cutremurător...

Și de o tandrețe inimaginabilă... O bunătate infinită care se oferă să fie recunoscută... în noi, în toate, dincolo de oameni, dincolo de condiții, dincolo de timp și spațiu... Fără vârstă...

Anumiți înțelepți sau unele locuri au acest dar de a ne face să o simțim...

Aici îmi exprim omagiul și recunoștința față de Gautama Buddha, Bashô, German Bakery, Delphi, natură, pietre și drumuri, apoi față de Ramana, sau „bunicul” încarnat în asta... Din nou, fără referință...

Natura.

Natura, natura noastră, fie prin corpul nostru fizic, fie în cadrul schimbului cu natura terestră, se recunoaște... în tot; trebuie doar să ne conectăm la ea...

Când intrăm în rezonanță, în inteligență directă cu natura, cea a corpului nostru fizic și cea a corpului ambiental, are loc recunoașterea, trezirea. Trezirea este „natura” sub toate formele sale...

Ne întoarcem aici la zicala „Cunoaște-te pe tine însuși și vei cunoaște universul și zeii”. Vei cunoaște natura tuturor lucrurilor. Vei cunoaște inteligența, vei recunoaște aceeași inteligență, aceeași natură în inima tuturor lucrurilor...

Fiecare își va găsi propriile mijloace preferate de acces. Reconectarea cu natura prin intermediul corpului și al simțurilor este o cale la fel de valabilă ca o asceză așa-zis „spirituală”.

Maestrul interior.

Maestrul se află în fiecare dintre noi. Cheia este să îl recunoaștem și să ne conectăm cu el... să îl onorăm, să îl ascultăm și să ne supunem lui! Un maestru „veritabil” ne va trimite întotdeauna la maestrul nostru interior. El este icoana, reprezentarea și invitația ăsteia. Maestru, Ghid, Guru sau Învățător, este la fel.

Maestrul este viața însăși, iar fiecare dintre noi este această Viață. Această viață în sine. Această viață iubește, ne iubește. **Iubim noi această viață?**